

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλοκρινικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησια δρ. 25—	Ἔτησια.. Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνιος. > 14,—	Ἑξαμηνιος > 14,—
Τριμηνιος > 7,50	Τριμηνιος > 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἔτησια) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρκάνειον

Μερίδος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1922

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 47

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

—Στὸ ὑπόσχομαι, μητέρα, ἀπάντησε ὁ Φρέδος... Εἶδα ἀπὸ κοντὰ τοὺς κακούργους καὶ βεβαιώθηκα πὼς δὲν εἶμαι πλασμένος γιὰ νὰ ζήσω μαζί τους.

—Πήγαινε! εἶπε ἡ μητέρα... Ἐχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Νὰ γυρίσης ὅμως γρήγορα, γιατί ἴσως δὲν ἔχω πολλῆς ὥρας ζωῆς ἀκόμα.

—Ἀχ! μαννούλα μου! φώναξε ὁ Φρέδος ξεσπώντας τὴν λυγμούς, καθὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια... Μὴ μοῦ λές ἔτσι! Θὰ ζήσης μαζί με τὸ παιδάκι σου, ποὺ σ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

Ἡ γειτόνισσα ἔκαμε στὸ παιδί νόημα ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ σκηνὴ καὶ ὁ Φρέδος, ἀφοῦ φίλησε τὴν μητέρα του στὸ μέτωπο, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο λέγοντας:

—Καλὴ ἀντάμωση!

Ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριὰ τοῦ δρόμου, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ κ. Κλώντ περιμέναν ὑπομονετικὰ νὰ βγῇ ὁ Φρέδος.

Εἶδαν τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε μπῆ καὶ, περνώντας καὶ ξαναπερνώντας ἀπ' τὴν μισανδριχτὴ πόρτα, ὁ Ρουκὲν μπόρεσε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ν' ἀντιληφθῇ ἕνα μέρος τῆς συγκινητικῆς σκηνῆς ποὺ περιγραφάμε. Ὅταν ξανάρχισαν τὸ κινήσι πίσω ἀπ' τὸ παιδί, ποὺ τώρα ἔτρεχε γρηγορώτερα:

ἀκόμη πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθῃ τοῦ Σηκουάνα, ὁ Ρουκὲν ἔλεγε, τρέχοντας πάντα:

—Δὲν εἶναι ὁλότελα παλιόπαιδο αὐτὸς ὁ μικρός!

—Κί' ἡ φτωχὴ μητέρα του! ἀπαντοῦσε ὁ Λωράν. Ἄν ὁ κ. Κλώντ μᾶς ἔστειλε γιὰ νὰ ἰδοῦμε συγκινήσεις καὶ κλάμματα, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο.

—Ὑπομονή! εἶπε ὁ Ρουκὲν... ἴσως θὰ μᾶς πᾶθ τώρα στὸ «καλὸ φάρμακ» ποὺ εἶπε ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Φρέδος πῆγαινε στὴ Λεωφόρο Ποασζονιέρ. Ἐξέρουμε πὼς, γυρίζοντας ἀπ' τὸ Σαιν-Βαλερύ, εἶχε πᾶσι στὸ σπίτι τῶν Ἰταλῶν, ποὺ τὸν δέχτηκαν χωρὶς ἐνθουσιασμό, ὅπως δὲποτε ὅμως τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κοιμάται στὸ σπίτι τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν εἶχε κρύψει κάτω ἀπ' τὴς πλάκας τῆς κρεββατοκάμαράς του τὸ πορτοφόλι καὶ λογάριάζε νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ, ἀφοῦ ἔπαιρνε πρῶτα τὴν κασσετίνα. Μὰ ἡ σύλληψη τῶν συμμοριτῶν τῆς Μαύρης Μάσκας τοῦ ἔλλαξε ὅλα τὰ σχέδια.

—Ἐχει γοῦστο νὰ μὴν εἶναι στὴ θέση του τὸ πορτοφόλι! συλλογιζόταν τὸ παιδί. Ἐχει γοῦστο νὰ πῆγῃ ἡ σινιόρα, ποὺ συνειθίζει νὰ φάγῃ παντοῦ καὶ νὰ τὸ ἀνακάλεσι!

Μ' αὐτὴ τὴν ἀνησυχία, ὁ Φρέδος

«Νίκη! φώναξε ὁ Φρέδος.» (Σελ. 370 στ. β')

χτύπησε κατὰ τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι τῶν Ἰταλῶν, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ θρονιάστηκαν σ' ἕνα γειτονικὸ καφενεδάκι, ἀπ' ὅπου μποροῦσαν νὰ ἐπιτηροῦν τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε μπῆ τὸ παιδί. Δὲν παρέλειψαν νὰ βεβαιωθοῦν πὼς τὸ σπίτι ἐκεῖνο δὲν εἶχε πisinή πόρτα καί, ἡσυχοί, ἔπιναν τὸν καφέ τους.

Ὅταν οἱ Ἰταλοὶ εἶδαν τὸν παλιό τους ὑπάλληλο, ξαφνιαστήθηκαν πολὺ.

Εἶχαν διαβάσει στίς ἐφημερίδες τὴ σύλληψη ποὺ εἶχε γίνει στίς κατακόμβες καὶ ἤθεσαν πὼς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κακούργους, εἶχε συλληφθῇ καὶ ὁ Φρέδος Δυρμπάν. Μάλιστα, ὅτε ἀπ' αὐτὴ τὴν εἰδηση εἶχαν γίνει σκηνές στὸ σπίτι τῶν Ἰταλῶν. Ὁ ἕνας κατηγοροῦσε τὸν ἄλλο, γιατί εἶχαν πάρει στὴν ὑπηρεσία τοὺς ἕνα παιδί, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας λωποδότης, μέλος τῆς συμμορίας τῆς Μαύρης Μάσκας!

Εὐκόλα λοιπὸν καταλαβαίνει κανεὶς πόσο φοβρὰ δέχτηκαν τὸ Φρέδο.

—Αἱ σὺ σαι; ἔκαμε ὁ μηχανικός ξερά-ξερά... Δὲν εἶναι λοιπὸν στὴ φυλακή;

—Τι γινέσκε ἐδῶ, δυστυχισμένο παιδί μικρὸ κακούργος; φώναξε ἡ Κονσουέλα, ποὺ συνήθιζε νὰ συγκρατῇ τὸν ἑαυτό της λιγότερο ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Μὰ ὁ Φρέδος περιμένε ὅλες αὐτὰς

«Οἱ ἀστυνομικοὶ περιμέναν νὰ βγῇ ὁ Φρέδος...» (Σελ. 369 στ. α')

τις φιλοφρονήσεις και απάντησε ήσυχα: —Δεν είμαι πιά στη φυλακή, καθώς βλέπετε, γιατί δε βάζουν στη φυλακή τους ανθρώπους που δεν έχουν κακό.

Αυτό το ύφος έκαμ' έντύπωση στους 'Ιταλούς, που κοιτάχτηκαν αμίλητοι, περιμένοντας ν' ακούσουν εξηγήσεις.

—Ωστε λοιπόν, ρώτησε εδθύμα ο Φρέδος, πιστέψατε στ' αληθινά πως ήμουν κλέφτης;

—Φυσικά! απάντησε ο μηχανικός. Όταν σε πιάνουν οι κωροφύλακες τη νύχτα μέσα στις κατακόμβες, μαζί με άλλους κακούργκους, υπάρχει λόγος να μη σε νομίζουμε άτφο περιστεράκι!.. Έτσι ντέν είναι, Κονσουέλα, άγκάπη μου;

—Βεβαιότατα! απάντησε ή 'Ιταλίδα, που δεν είχε καθόλου ήσυχάσει και περίμενε ν' ακούση πού θα κατέληγε το παιδί.

Μά ο Φρέδος δέ φαινόταν πως είχε διάθεση να δώση εξηγήσεις. Θρονιάστηκε σε μια καρέκλα και είπε:

—Είστε γελασμένος, κύριε Πελιάσκο!.. Ανακατώθηκα, είν' αλήθεια, με τη συμμορία της Μαύρης Μάσκας, μα δεν τόκαμα για να κλέψω, καθώς άλλο! Τόκαμα για να προλάβω μια συνομωσία κατά του αυτοκράτορος... Είχα τύχη ν' ανακαλώφω κάτι σχετικά χαρτιά κι' ο άστυνόμος μ' άφησε ελεύθερο για να το δώ πάω.

Οί δυο 'Ιταλοί άρχισαν πάλι να κοιτάζονται οαστισμένοι κι' έκαναν χειρονομίες, που θα διασκεδάζαν πολύ το Φρέδο, αν δεν είχε το κεφάλι γεμάτο άνησυχίες.

Το παιδί αυτό τους κρατούσε σαν ύπνωτισμένους.

Το συμπαθούσαν πολύ κι' άλλο δεν ήθελαν παρά να πιστέψουν στην άθωότητά του. Άπ' την άλλη μεριά όμως ή ιστορία αυτής της συνομωσίας τους φαινόταν τόσο ανεξήγητη, όσο κι' ή παρουσία του Φρέδου ανάμεσα στους συμμορίτες.

—Νά σοφ πώ, μπαμπίνο, είπε ο μηχανικός. Ντέν καταλαβαίνουμε σταλιά άπ' ετι λές... Εξηγήσου μας ξάστερα, αν τέλεις κι' αν εισ' άξιος να σ' εκτιμάμε.

—Είμαι! απάντησε το παιδί, βλέποντας πως οι άγαθοί άνθρωποι ξεθώμωναν και τόν έλεγαν «μπαμπίνο», που ήταν καλό σημάδι.

—Είσαι! Είσαι!.. Είναι ώραίο κι' εύκολο να το λές... μά πρέπει και να ε' άποντειγής.

—Τίποτε απλούστερο! απάντησε ο Φρέδος, άφου σκέφθηκε μια στιγμή. Σας λέω πως ήρθα εδώ να πάρω το πορτοφόλι με τα χαρτιά, που πρέπει να τα παραδώσω στον άρχηγό της Ασφαλείας, τόν κ. Κλώντ. Έλατε τώρα

μαζί μου. Θά σας τάδειξω αυτά τα χαρτιά. Ο 'Ιταλός κι' ή γυναίκα του τινάχτηκαν άπάνω.

—Πάρ λά Μαντόνα! φώναξε ο πρώτος, τρομαγμένος με την ιδέα ότι ήταν κι' αυτός, χωρίς να το υποψιάζεται, άνακατεμένος σ' αυτή τη συνομωσία: είπες πως το πορτοφόλι είν' έντω;.. στο σπύτι μου;

—Ναί, απάντησε ο Φρέδος, τόκρυφα στην κάμαρά μου.

Και, παρασύροντας τους 'Ιταλούς στο δωμάτιο, όπου είχε κοιμη' ή όταν γύρισε άπ' το Σαίν-Βαλερό, κάθησε στις φτέρνες κι' έψαξε στις πλάκες που ήταν πλάι στο κεφαλοκρέβατο, κοντά στον τοίχο.

Σήκωσε τις πλάκες κι' άφησε μια κραυγή χαράς.

Το πορτοφόλι ήταν ακόμα εκεί, κρυμμένο κάτω άπ' την πλάκα. Το άρπαξε και κουνώντας το φώναξε:

—Νίκη! Νά τα χαρτιά μου!.. Θά μπορέσω να κρατήσω τόν θρκο, που έδωσα στον κ. Κλώντ.

Βλέποντας πως το παιδί είχε πει την αλήθεια, οι 'Ιταλοί άλλαξαν άμέσως στάση.

—Τότε λοιπόν, είπε ο άγαθός άνθρωπος, δεν είσαι κλέφτης, καθώς νομίζαμε, είσαι τίμιο παιντί.

—Άφου σας το λέω! απάντησε χαρούμενος ο Φρέδος.

Η Κονσουέλα όμως, πιδ δύσπιστη άπ' τόν άντρα της, ρώτησε:

—Πώς ανακάλυψες αυτή τη συνομωσία και γιατί άνακατώνεσαι, σό, σε ύποθέσεις που δεν ένδιαφέρουν παιδιά της ηλικίας σου;

Ο γιος του Δορμπάν έβαλε τα γέλια.

—Όσο γιαυτό, κυρία, θα μου επιτρέψετε να μη σας εξηγήσω τώρ' άμέσως... Γρήγορα όμως, σε λίγες μέρες ίσως, θάμαι ελεύθερος να σας τά διηγηθώ όλα και θα ιδήτε τότε τί νόστιμη ιστορία που είναι!

Οί δυο 'Ιταλοί άλλο δεν έπιθυμούσαν παρά να πεισθούν κι' ο Πελιάσκο, που ήταν φοβερά περίεργος, έρριχνε στο πορτοφόλι φλογερά βλέμματα πόθου. Στο τέλος δεν κρατήθηκε.

—Μπαμπίνο! είπε, γκιά να σε πιστέψουμε, πρέπει νάμαστε βέβαιιοι... Ποιός μας βεβαιώνει πως αυτό το πορτοφόλι, που έσ' λές πως έχει καρτιά, ντέν είναι γεμάτο καρτονομίσματα που τάκεις κλέφει;..

Ο Φρέδος κοκκίνησε άπό άγανάκτηση.

—Δέν έκλεψα ποτέ μου λεφτά! φώναξε με θυμό κοιτάζτε!

Και πέταξε το πορτοφόλι πάνω στο τραπέζι. Ο Πελιάσκο τ' άρπαξε άμέσως και έάνοιξε, ίκανοποιώντας την περιέργειά του.

Βρήκε μέσα τα χαρτιά του άγγλου

καρμπονάρου κι' άρχισε να τά διαβάζει.

Έξαφνα χλώμιασε. Έβγαλε μερικά ξεφωνητά και όσο διάβαζε, έκανε χειρονομίες που έδειχναν μεγάλη ταραχή.

—Τι έχεις, χρυσέ μου; ρώτησε άνήσυχη ή γυναίκα του.

Ο μηχανικός της έδωσε το χαρτί που διάβαζε.

—Ά, έφώναξε, είναι τρομερό!.. Σήμερα, αυτή την ώρα ακριδώς, στο Λονσάν.

—Μά τί τρέχει; ρώτησε ο Φρέδος. —Θά ντολοφονήσουν τόν αυτοκράτορα Ναπολέοντα Γ'.

Κι' ο 'Ιταλός, κατασχεκνημένος, διάβασε δονατά το ακόλουθο γράμμα: «Πρός τόν καρμπονάρο Δισδερή, πρόεδρο της Κεντρικής Επιτροπής του Παρισιού.

«Σύντροφε, ή στιγμή έφθασε: Βρήκαμε τέλος τόν ήρωα, που ζητούσαμε τόσον καιρό: είν' ένας Πολωνός, που άποφάσισε να θυσιάση τη ζωή του για την ιδεολογία μας.

«Ο άνθρωπος αυτός θάρη στο Παρίσι το πρωί της 6 'Ιουνίου. Την ήμέρ' αυτή ο Ναπολέων Γ' κι' ο 'Αλέξανδρος ο Τσάρος της Ρωσίας, θα γυρίσουν μαζί άπό μια επίθεώρηση, που θα γίνει στο Λονσάν. Εύκαιρία μοναδική, έκαιρετική, που δεν σκοπεύουμε να τη χάσουμε. Ο έκδικητής τών λαών είν' έτοιμος: Θά ποροβολήση και τους δύο μόλις φθάσουν στο δάσος της Βουλώνης.

«Το βράδυ της 6 'Ιουλίου, ή Γαλλία κι' ή Ρωσία θα έχουν ελεύθερωθ' άπ' τούς τυράννους των Ν' είστε έτοιμοι. Μη χάσετε την εύκαιρία.

«Σωτηρία κι' άδελφσύνη!»

Μόλις τελείωσε το διάβασμα, ο 'Ιταλός έβγαλε το ρολόι του.

—Μια ώρα! είπε... Σήμερα είναι 6 'Ιουνίου και μένει ακόμη μια ώρα... Ο Ναπολέων Γ' κι' ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας θα ξεκίνησαν κιόλα για την επίθεώρηση.

Σά νάθελε να βεβαιώση τά λόγια του Πελιάσκο, τη στιγμή εκείνη άκούστηκε άπό μακριά μια κανονιά.

—Τι τρέχει; ρώτησε ή σινιόρα φοβισμένη.

—Αυτή είναι μια άπ' τις είκοσιτέρες κανονιές, που καιρετίζουν την άνακώρηση του τσάρου 'Αλεξάνδρου, απάντησε ο μηχανικός.

Πραγματικώς οι κανονιές έξακολουθούσαν ν' ακούγονται σε ίσα χρονικά διαστήματα κι' ο Φρέδος, καθώς τις άκουγε, στεκόταν στ' άγκάθια.

—Ωστε, ρώτησε, αν αυτό το γράμμα λέει αλήθεια, θ' άποπειραθούν να δολοφονήσουν τόν αυτοκράτορα στο δάσος της Βουλώνης;

—Ναί, πάρ λά Μαντόνα!.. άπάν-

ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 190...

της μ' άγωνία ο 'Ιταλός. Ίσως έγκεινε κιόλα... πρέπει να έντοποιήσουμε την άστονομία... Γκρήγκορα!.. Γκρήγκορα!

Ο Φρέδος είχε όρμήσει κιόλα στην πόρτα με το πορτοφόλι στο χέρι.

—Τρέχω! είπε. Και χάθηκε.

Κατέδηκε με τρία πηδήματα τη σκάλα και βρεθήκε στο δρ.μο.

—Εμπρός! Το πουλί μας πέταξε! Την φράση αυτή την είπε ο Ρουκέν,

που μόλις είχε διακρίνει το γιό του Δορμπάν να τρέχει μ' όλη του τη γρηγοράδα προς τόν Κεραμεικό.

—Τι τρέξιμο είν' αυτό! έλεγε άγκομαχώντας ο Λωράν. Του πέρασε άπ' το νοδ πως θα μάς ξεφύγει;.. Πρέπει να φάη πολλά καρβέλια ακόμη... Έμπρός!

Κι' οί δυο άστονομικοί βγήκαν διαστικά άπ' το καφενείο κι' έτρεξαν πίσω άπ' το παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η δολοφονική απόπειρα του Βερεζόφσκη

Τρέχοντας ο Φρέδος συλλογιζόταν: —Πρέπει να προλάβω αυτό το έγκλημα!.. Πρέπει... Μόνο μ' αυτό τόν τρόπο θα μου συγχωρήσουν το σφάλμα μου... Ναί, μά θα προφτάσω:

Βρισκόταν τώρα στην όδον Ριβολι κι' έβλεπε πλέον κόσμο με γιορτινά ρούχα να πηγαίνει προς τά 'Ηλύσια Πεδία.

Μπρός στον Κεραμεικό σταμάτησε γιατί πολύ πλήθος ήταν μαζεμένο πίσω άπ' τη ζώνη τών στρατιωτών και τών χωροφυλάκων, που είχε παραταχθ' ή γύρω άπό τ' άνακτορα.

Το πλήθος αυτό φαινόταν πως κάτι περίμενε.

—Μήπως ο αυτοκράτωρ δέν ξεκίνησε ακόμη; συλλογίστηκε το παιδί. Ά! τί καλά αν ήταν έτσι!

Πλησίασε ένα χωροφύλακα, που φρουρούσε μια ελεύθερη είσοδο μπρός στην καγκελόπορτα του άνακτόρου, και τόν ρώτησε:

(Έπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΒΡΑΔΙΕΣ

Γλυκειά, σβυσμένη μουσική τά κύματα και μοσχομυρισμένο έπνεε μαϊστράλι μήτε φωνές τριγύρω μήτε βήματα στον ήσυχο γιαλό στεγνά φιλήματα σκόρπιζε ο ήλιος γέροντας άγάλι

Και σό, κρυφά καμή μου, πως άπά... [λινες και τώρα τί γλυκά που με πονούσες, όχι σε δύσες άλικες, κοράλλινες —κάποιες βραδιές ρουβές, ώχρές, όπάλ... [λινες σε θάλασσες άλαφροκυματούσες...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ή γούνα τους μαδούσε κι' άφηνε λίγες ξανθές τριχοϋλες ανάμεσα στα φύλλα.

Κοντά στο πράθυρο καθόταν ή μαμμά με το έργόχειρό της: κεντούσε σιωπηλά. Πότε - πότε έστρωνε με την παλάμη της στο γόνατο το κέντημά της και το κοιτούσε στοργικά ύστερα κοιτούσε τη μαλακόχροη θάλασσα, που ντυμένη στα νυφικά της, ζητούσε να εξαγοράση άπό μάς όλα της τά μαύρα κρίματα. Μιλούσε κάπου-κάπου με τις άντικρινές, που ήταν κι' αυτές βγαλμένες στο έμπασμα της άνοιχτής τους μπαλκονόπορτας: ήταν τρία κορίτσια με τη μητέρα τους: ήταν κοβολικές, —αυτή τώρα, ού, θάχανε πιά Νοέμβρη! Η μια φορούσε πράσινο φόρεμα και το χρώμα του μοδ θόμιζε πεδκα νοτισμένα, που τά σαλεύει κοματιστός άνεμος άπάνω σε πλαγιές άψηλών λόφων.

Κι' άξαφνα ανάδινε μια μυρουδιά, μια μυρουδιά ζεστή, άπαλή και μαζι ζωηρή, σαν άνασασμός γεμάτος άνακούφιση, σά στεναγμός άπό κάποιο πλάσμα που θα πονούσε: θυμιάτιζαν στη μέσα κάμαρα με άγνο μοσκολίβανο... Αγοράζαμε το μοσκολίβανο άπ' τά νησιωτόπουλα εκείνα παιδάκια που γυρίζουν στους δρόμους και φωνάζουν φαλμωδικά: «Κεράκια μοσκολίβανό-σο άγνά κεράκια μοσκολίβανό-σοοο...» Τα καίμενα, μοιάζουν σαν κορίτσια, ή σά γριούλες, καλογρήτες που τά βράσα τους μυρίζουν θυμίαμα. Ένα άπ' αυτά μάς ζωγράφισε μια μέρα τόν 'Ιησοϋ Χριστό και την Εθαγγελίστρια: μάς είπε πως κάθε Κυριακή πηγαίνει και φέλνει στην εκκλησιά. Όρφανά, παραπεταμένα, σέρνουν τά σκονισμένα τους χοντροπάπουσα χωρίς κάλτσες μέσα στη σκόνη, και στην πλάτη τους την έξιλην μότρε με τη χιώτικη μαστίχα, με τά πεντάρινα κεράκια, με τά κουτιά το λιβάνι, έκείνα τά μικρούλκια κουτιά που είναι καμωμένα για να φέρονται τη σκέψη μας κοντά στο Θεό.

Άπό της διπλανής χτυπούσε κουδουνιστά το μπακιρένιο γουδί: το τραγουδι του μετάλλου λαλούσε στ' αβτιά μου: κοπάνιζαν καρδιά όλο τ' άπόγεμα για τη μουσταλευριά τους.

Κι' όμως είχα άρχισει να βαριέμαι... αυτό όλο βαρύνει πολύ... ήθελα πιά να το πάρω άπόφαση, κι' ο χειμώνας που άρτοψε νάρθη, μούφερνε άνοπομονησία. Κι' αν κι' έτρεμα να συλλογιέμαι τις θαμπές και σιωπηλές έκείνες μέρες, τις ξεπαγιασμένες, που νοσταγμένες χαμουριώνται έξω άπ' τά τζάμια μας, — όμως δέν μπορούσα πιά να τις περιμένω... κι' εύρισκα πως κρατούσε ως την κοόραση το «χάιρε» του γαλάζιου, που ο ούρανός μας έστελνε για τελευταία φορά στα μάτια μας που τόν είχιν χορτάσει...

(Σαν Ζωή και σαν Όνειρο). ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ...

Αγαπητοί μου,

ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ο μακρινός μου φίλος, το προσφυγόπουλο της κατακαίμενης Σμύρνης, το καλό παιδί, που από πέντε τώρα χρόνια «το μορφώνω το χαρακτήρα», μου γράφει:

—Γράψτε! γράψτε για τη Μικρασιατική τραγωδία! γράψτε πολλά! να μάθουν όλα τα Διαπλάσσιμα! να ξέρουν πώς τόσα τους αδελφία, εκεί-πέρα, χάθηκαν απ' το μαχαίρι του Τούρκου ή γλύτωσαν γυμνά, αφού είδαν τους δικούς τους να σφάζονται μπροστά στα μάτια τους!..

Να γράψω, — αλλά τι ωφελεί; Θα ξεγίνη το μεγάλο κακό που έγινε; Θα ξαναφτιασθή ή Ελληνική Σμύρνη, θα ξαναφανή ο Ιωνικός πολιτισμός που «τόν έσεβάσθησαν» οι βάρβαροι; Η θανακουφιστή και η δυστυχία των ανθρώπων αυτών συντριμίων, που τα βλέπουμε τώρα στοιβαγμένα στις αποθήκες, στα υπόστεγα, στα υπόγεια, στις αόλες και στα γιαπιά ακόμα της Αθήνας; Τι ωφελεί να γράψω; τι ωφελεί να μάθουν όλα τα Διαπλάσσιμα πώς, έτσι ή αλλιώς, χάθηκαν και δυστύχησαν τόσα τους αδελφία! Θα ξαναδρεθούν τα χαμένα; θάνασθηθούν τα σφαγμένα; θα ξαναετοιχίσουν τα δύστυχα; — Δεν λέω αυτά τα φτωχά που γλύτωσαν, ή πατριωτική φιλανθρωπία τάχα κάποτε όσο πιο πρόθυμα μπορούσε. Τα πεινασμένα θα φάνε, τα γυμνά θα ντυθούν, τάρρωσα θα κοιταχθούν. Μα που είναι το σπίτι τους; που είναι ή πατρίδα τους; Ω, θάρρησόν μου πολύ για να ποικιλήσουν άλλη και άλλο! Έχασαν τα πολυτιμότερα που έχει ο άνθρωπος «υστερ' από τη ζωή. Μα μόνο ο εγωϊσμός θα μπορούσε να φέρη παράδειγμα τα κακόμοι' αυτά πλάσματα στα εθυσιασμένα, για να μάθουν τάχα πόσο είναι πολύτιμα ή πατρίδα και το σπίτι, για να τάχα ποιν περυσότερο και να προσέχουν κι' αυτά μ' την τάχισον...» Όχι, όχι! καλύτερα ν' αλείπει ο σκληρός αυτός παραδειγματισμός.

Όσο ο φίλος μου μου γράφει: Γράψτε! και δράματα, και τραγωδίες για το θέατρο, μ' αυτά που έγιναν στη Σμύρνη. Θα συγκινήσουν τον κόσμο περισσότερο απ' ό,τι τον συγκίνησαν ο Οιδίπους κι' ή Αντιγόνη! «Το αίμα των μαρτύρων, ως δώση νέα βλάστηση στο νεοελληνικό λογοτεχνικό δέντρο. Τα έργα αυτά θα μείνουν αιώνα, σαν μια σπαρτακτική ανάμνηση της πάλης

ποτέ πατρίδος του Όμηρου και σαν διαμαρτυρία του ελληνικού Πνεύματος κατά της τουρκικής βαρβαρότητας!»

Ναί, αλλά τι ωφελεί... Λόγια, λόγια! Τίνος δυστυχισμένου θανακουφιστή ή πόνος, αν τον κλείσει, ένας λογοτέχνης σ' ένα δράμα, σ' ένα διήγημα, σ' ένα μυθιστόρημα; Κι' αν ή Τέχνη είναι πάντα ήδονή, ο λογοτέχνης αυτός όχι μόνο δεν θα ωφελούσε τους δυστυχισμένους, παρά μου φαίνεται τώρα πως θάκανε κάτι εγωϊστικό, θάπαρνε τη δυστυχία αυτών των ανθρώπων, για να συγκινήση ήδονικά άλλους εύτυχισμένους. Όχι! καλύτερα ν' αλείπει αυτό το θέμα, αυτή ή πηγή «αιώνιων λογοτεχνημάτων», που δεν θάταν ικανά ούτε τη Σμύρνη να ξανακτίσουν, ούτε να την ξαναδώσουν στους Σμυρνιούς.

Τα ίδια θάλεγα, αν μου γράφε κανένας και για τη Θράκη, που την αφήνουν οι Θράκες και φεύγουν, πρόσφυγες κι' αυτοί χωρίς σπίτι και πατρίδα. Ούτε να κηρύξω αυτή τη δυστυχία αισθάνομαι την όρεξη, ούτε να την διεκτραγωδήσω. Το στίλβος μου έξογκώνουν ο πόνος κι' ο θυμός και δεν θ' ανέβαινε στα χείλη μου παρά μια κατάρα, που θα την έπρόφερα δακρυσμένος. Μα ούτε κι' αυτό, ούτε. Τι ωφελεί! Οι γυναίκοις κλαίει και καταριούνται. Οι άνδρες σιωπούν κι' ε- νεργούν.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'. (Συνέχεια)

—Αλήθεια; Τι παράξενα που είναι στο Παρίσι! φώναξε ή Διονυσία.

Και σε λιγάκι σιγανά:

—Άκου, Ζερμαίν. Πρέπει με κάθε τρόπο να πω κάτι του Μωρίς. Οι κάμης πώς δεν μπορείς να με υποφέρης κοντά σου, θά σιωπήσεις και ν' αλλάξε- τε θέση μαζί του. Μα γρήγορα, και κάμε να μη μ' ας προσέχουν.

—Α! μη δέν υποφέρεται επί τέλους, φώναξε ξηφνικά ή Ζερμαίν σαν κακομαθημένο παιδί. Δεν μπορώ π'α να μένω πλάι σου. Μου λέρωτες το άσπρο μου το φόρεμα.

Και γρήγορα σηκώνεται, πιάνει από πίσω το καθίσμα του Μωρίς, και τον κουνάει δυνατά για να του δώση τη θέση της.

—Ολοι βρίσκουν ανεξήγητη τη διαγωγή της Διονυσίας και της χαϊδεμένης Ζερμαίν και ο Μωρίς μολονότι βρίσκει πολύ σκληρό για τη Διονυσία το άσπιο της αδελφής του, δεν δυσκολεύεται όμως ν' αλλάξη θέση, είναι μάλιστα κι' εδωχιστημένος γι' αυτό.

Οι γονείς προσπαθούν να σκεπά-

σουν με τη συνομιλία τους την άταξία των παιδιών. Σε λιγάκι όμως όρμη στη συνομιλία και ή Ζερμαίν και, λεπτή και επιτήδεια όπως είναι, κατορθώνει με τ' άσπια της, με την έξυπνάδα της, να συγκεντρώση όλη την προσοχή. Έτσι, βλέπετε, από την ειλικρίνεια της Διονυσίας, έπρεπε να ξεσκάσουν.

Σ' αυτό το άναμεταξύ ή Διονυσία, με λόγια κομμένα μ' καθαρά και σύντομα, διηγείται τί τρέχει στον Μωρίς και τον στέλνει να βρή τη Ζουστίν κάτω στο υπόγειο, που σε λίγο ίσως θά γίνη ο τάφος όλων.

Ο Μωρίς κοίταξε καλά - καλά την κόρη που του έδινε τόσο σοβαρές πληροφορίες και με ήσυχία είπε:

—Καλά, πηγαίνω.

—Στάσου λιγάκι, Μωρίς, μη σηκώνεσαι άμέσως.

Η Διονυσία είχε ιδη πίσω από το παράθυρο της τραπεζαρίας το μοχθηρό πρόσωπο της Ζουστίν που κοίταζε αν είναι δικοί μέσα.

—Δέν τρώς, Διονυσία; της είπε ή κυρία Μπεκκάρ. Το φαγητό σου είναι άπειρακτό.

—Εύχαριστώ κυρία. Δεν πεινώ άπόψε και, τώρα που είδα τη Ζερμαίν, πρέπει να πηγαίνω. Οι γονείς μου θ' ανησυχούν μ' αυτούς τους καιρούς. Θα μπορούσε ο Μωρίς να με συντροφέψη;

—Πώς; και βέβαια μπορεί, είπε ή κ. Μπεκκάρ.

—Έννοείται πώς θά σε συντροφέψω, είπε και ο Μωρίς ένφ σκεπτόταν.

—Φυσικά! έκαμε ειρωνικά ή Έλισσάβετ.

Η Διονυσία σηκώθηκε, χαιρέτησε και διήκε, ένω καθέναις αισθανόταν μια ανακούφιση που έφευγε ή ταπεινή κατάριστη που ήθελε ν' ανησυχήση τόσο άκαταλίστα το τραπέζι τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'

Δεύτερη άνακάλυψη της Διονυσίας.

—Πήγαινε, Διονυσία, δέν σε χρειάζομαι, της είπε ο Μωρίς, άμα έφθασαν στο περιβόλι έχει φώς στο υπόγειο και όμως δέν έχουν πιά ν' ανεβάσουν τίποτε για το τραπέζι.

Πλησίασε σιγά-σιγά και αφού έβγαλε τα σκαρπίνια του για να μην τρέξουν. Η πόρτα του υπογείου ήταν μισάνοιχτη και σε λιγάκι είδε μπρός του μια μορφή που βιζτούσε στο χέρι ένα λυχνάρι. Ήταν γυναίκα και προχωρούσε για ν' ανάψη ένα μακρύ φωτίλι που κρεμόταν από το ταβάνι. Στα βήματα του Μωρίς γύρισε και άνοιξε το στόμα γι' να φωνάξη. Ο Μωρίς όμως μ' ένα πήδημα βρέθηκε πλάι της, της βούλωσε το στόμα με το χέρι του, έσβυσε το λυχνάρι και, μ' όλη την άντιστάσή της, της έχωσε στο στόμα την

άκρη της ποδιάς της. Κι' αφού έτσι την έμπόδισε να φωνάξη, την έσυρε σε μια μικρή αποθήκη, όπου βάζανε τα σπασμένα έπιπλα, και την εκλείδωσε μέσα λέγοντας:

—Τώρα φώναξε όσο θέλεις.

Κατόπι, χωρίς να φροντίση και να ποδεθή, άνέθηκε γρήγορα να ιδη μ' έν κινδύνους ή Διονυσία από κανένα συ- νένοχο της Ζουστίν.

Την έβρισε να περιμένη. Θέλησε να κρυφθή όταν τον είδε, μ' δέν πρόφτασε.

—Θά σε πάω σπίτι, Διονυσία. Δέν κάνενα γυρίσης μόνη σου τέτοιες μέρες.

—Άπαντίες πρέπει να με αφήσης να γυρίσω μόνη μου και κανείς σ'α να μη τρανή άπόψε. Έγώ δε φοβούμαι τίποτα. Και τούτο.

—Όχι πριν σου πω τί σκέπτομαι για σένα, Διονυσία.

—Καλά το έέρω.

—Όχι! δέν το έέρεις... Έτόλμησες όλ' αυτά για μ'ας μόνη σου! Άκουσέ με... Το ίδιο μου κάνει έμένα το κουστούμι σου της καθάριστης και τα μαύρα σου τα χέρια. Η καλύτερα... όχι... με πειράζουν πολύ, άπεναντίες, θέλω να πω... Δός μου το λόγο σου, Διονυσία, πώς θά τα βγάλεις, πώς δε θά ξαναγυρίσης πιά το πηγάδι. Δέν είναι για σένα αυτά. Δέν θέλω, τέλους Διονυσία; δέν θέλω.

Η πρώτη έννοια του Μωρίς ήταν να είδοποιητή τον πατέρα του για τον κίνδυνο που έέφυγαν.

—Μπα, γύρισε κιόλα; τον ρώτησε ο μηχανικός, όταν τον είδε να μπαίνει στην τραπεζαρία. Δέν συντρόφεψες τη Διονυσία;

Ο Μωρίς ήταν τόσο ταραγμένος από τον κόπο που έκαμε να κλείση τη Ζουστίν στην αποθήκη, που δέν μπορούσε ν' αποκριθή.

—Θεέ μου! πόσο ταραγμένος είναι, φώναξε ειρωνικά ή Έλισσάβετ. Μα τσακωθήκατε στο δρόμο για να χωρίσετε τόσο γρήγορα; Όλ'α τα νεύρα του το πετροκάρβουνο, έ;

—Το πετροκάρβουνο που κοροϊδεύεις, άποκριθηκε με έπιστομο τόνο ο Μωρίς, είναι ένα κυρίως αξιοθαύμαστο. Άν κάθεται ακόμα, σ' Έλισσάβετ, στην καρέκλα σου, αν όλοι μας έδω μέσα είμαστε ακόμα ζωντανοί, και όχι κομματιασμένοι από τη δυναμική, το χρεωστούμε στη γενναία Διονυσία, που ήρθε να μ'ας γλυτώση, ένω κινδύνους να γίνη κομμάτια κι' ή ίδια μα-

ζί μας. Κι' όλ' αυτά τάκαμε τόσο άπλά, τόσο φυσικά, ντομένη με το καρβουνωμένο της κοστούμι, που δέν έέρω ποιά είναι περισσότερο ωραία: το πώς μ'ας έσωσε ή το πώς μπήκε 'δω χωρίς ν'α ντραπή το κοστούμι της. Πατέρα, έλάτε μια σιγή και ν'α σ'α πώ. Η Διονυσία έφυγε τώρα που τελείωσε το έργο της. Μένουν όμως ακόμα τα έχνη του εκλήματος. Έλάτε.

Ο Μωρίς δέν μπορούσε να μιλήση από την ταραχή του, την άνησυχία και το θαυμασμό του προς το γενναίο κορίτσι. Μαζί με τον πατέρα του και τον δπρήτη, κατέβηκαν στο υπόγειο, έξέτασαν καλά μ'ην είναι κρυμμένος

«Ο Μωρίς της βούλωσε το στόμα... (Σελ. 372, στ. γ)»

μέσα ή τριγύρω κανένας ύποπτος και άφαιρεσαν τα πέντε μακρά φωτίλια που κρεμόταν από το ταβάνι και τα καφύλια που τα ένωναν με τις βόμβες. Σ' αυτό το άναμεταξύ ή Ζουστίν έχαλωσε τον κόσμο μ'α από τη φυλακή της.

—Άνοιχτε μου! φοβάμαι! έχει ποντίκια! έφώναξε.

Ο κύριος Μπεκκάρ θά ήθελε πολύ να την αφήση να περάση τη νύχτα της εκεί μέσα. Σκέφθηκε όμως μήπως δέν ήταν καλύτερο να είδοποιηση

την άστυνομία. Ο Μωρίς δέν τον άφης.

—Η Διονυσία μου έούστησε να μη βγή κανείς έξω άπόψε, είπε, και πρέπει να έχη τους λόγους της. Άδριο, πρωί πρωί, μπορούμε να κάμουμε ό- τι πρέπει. Άπόψε όμως, να μη φανούμε καθόλου.

—Έχεις έμπιστοσύνη στη Διονυσία, Μωρίς, είπε ο κ. Μπεκκάρ, με τρόπο περισσότερο θεαωτικό πα' ά έρωτηματικό.

—Ω! πολλή, πτερά!..

«Η Διονυσία καθάριστη! Δέν το θέλω». Τα λόγια αυτά του Μωρίς βομβούσαν με δύνμη και με άγάπη

στ' αυτά της Διονυσίας. Είχε φτάση στην πόρτα μ'α δε στά- θηκε να τα σκεφθή. Ο Δουμπούκ θά περίμενε από πίσω και θά την μάλωνε μάλισ-α που άργησε. Ήταν εκεί πασαγατικά και φαίνεται πώς δέν άκουσε τίποτα, γιατί μόνο για την άρροπορία της της ώμ- λησε.

—Αυτό λες εσύ να μ'ης και να βγής; Έγώ νόμισα πώς θα κοιμώσουν κιόλα. Μ'ην εί-δες τη Ζουστίν πουθενά;

—Ναί, στο σπίτι της.

—Α!... Κάποιο έμπόδιο θά είναι, είπε μόνος του.

—Μήπως σκοπεύεις να την περιμένεις;

—Γιατί όχι;

—Μ'α δέν πιστεύω να την κητήσουν να βγή νύχτα έξω τέ-τοιες μέρες;

—Αλήθεια; Και πώς σ' άφτησαν έμένα.

—Έμένα; Ναί, τους έφυγα έγώ. Θέλαν να με κρατήσουν, αλλά σου είχα υποσχεθή... Και τα καμμένα δάχτυλα, νομίζεις πώς τα ωφελεί το κρύο;

—Αλήθεια.

—Καλύτερα να γυρίσης σπίτι και ήλλη μέρα κάνεις ά- περγία.

—Εδωχιστώ, γιατρέ...

Η Διονυσία έλεγε πώς πε- τοσε όταν κατέβαινε το μεγάλο δρό-μο που έζαγε στο σπίτι της. Τα πόδια της, όρ'α μέσα στις βρεγμένες της κάλτσες, δέν έλεγαν να έσταθούν από το τρέξιμο. Η καρδιά της χτυπούσε από κάθε είδος άγωνίας... Είχε τρυμά-ξει, είχε νεύρπασθη, κοροϊδευθή, τα-πεινωθή σε ό,τι πιο εδωχιστό έχει ένα κορίτσι, στο ντόσιμό της. Πεινούσε και κρύωνε. Και δέν ήθερε άκόμη τί υποδοχή την περίμενε στο σπίτι της για το τόλμημά της..

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με απλά στοιχεία δρ. 3 (ο ελάχιστος δρος). Πέραν των 10 λέξ. 30 λέξ. ή λέξεις, με παρ. 50. Ο χωριστός στίχος δρ. 1,50.

[KB' --- 1177]

Εισερχόμενος στο Διαπλασιόκομο, χαιρετώ όλους και όλες. ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

[KB' --- 1178]

Σανσελλάω, στη γιορτή σου εύχομαι χρόνια πολλά. ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

[KB' --- 1179]

Εισερχόμενος εις τόν Παράδεισον της Διαπλάσεως χαιρετώ όλους και όλες.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΔΕΥ

[KB' --- 1180]

Γραμματοσυντάσσεται ανταλλάσσω γραμματόσημα. Στείλατε κατιούρους. Δίσις: Ασωμάτων 42, Αθήναι

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΔΕΥ

[KB' --- 1181]

Επαναλαμβάνω εκ της περιοδείας μου, μπαίνω εις Περιοδείαν της Διαπλάσεως.

ΔΑΥΙΔ ΔΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

[KB' --- 1182]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

Παρακαλούμε τα Διαπλασιόπουλα να μας συγχωρήσουν για την άργοπορία μας, γιατί ένα μέρος των μελών μας φυύγουν και σχηματίζουν το Συλλογο των Φιλελευθέρων. ΡΟΔΟ

[KB' --- 1183]

ΓΕΛΑΤΕ ΟΛΟΙ

Γνωρίζετε;;; Η Ρίτα Αν άνακατωδή περίφημο των ζώων φαγι θέ να γενή κι αν ξανακατωδή ολόκληρη θέ να φανή στην Αριθμητική. κι αν παρη κι άλλη φόρα ολόκληρη ή ρίτα, που θα θυμωνη τώρα, θέ να ξαναφανή.

ΦΛΟΚΚΟΣ

[KB' --- 1184]

Αρχηγέ της Φυλής, και λοιποί πολιτικοί, Μάθετε πως η «Διαπλάσις» δεν έγινε κομματικόν οργανον. Οφείλτε να την σεβασθήτε.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

[KB' --- 1185]

Μοσχάτε, Δαϊτόρησση, (εξήσατε) και του μογυατζή ο κόπανος. Αλογόμυγα

[KB' --- 1186]

Ζητώ αλληλογραφία με Ρίτα. Δίσις: Χριστίαν Βεϊνόγλου, Αβέρωφ 7-Γ, Αθήναι.

Τριφύλλι

[KB' --- 1187]

Ανταλλάγη Γραμματισμών: Ο κ. Th. Fotiadis, Ezbet Theodorakis, Ashman Menoufieh (Egypte) επιθυμεί να ανταλλάξη γραμματόσημα και δέχεται αλληλογροφίαν.

[KB' --- 1188]

Μπερμπαντάνο, νομίζω πως παραληρείς. Για ποιά με παίρνεις; Κίρκη

[KB' --- 1189]

Κόψ, για ποιόν «Κόκκινο Βράχο» μιλείς; Δεν σε καταλαβαίνω. Κονιλιτάς, σάν με ξέρεις, ξαναπάσε με. Τρεμε όμως την εκδίκησής της; Κίρκης

[KB' --- 1190]

Γάιτε Γράνχε, πάνεις τη συζητήσι επειδή δεν τα βγάζεις πέρα! Ας είναι θα σε έχω υπόψην μου.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

[KB' --- 1191]

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν Γραμματισμών. Αποστείλατε: Α. Ματκοβίδην, Ζωοδόχου Πηγής 98-Α, Αθήνας.

[KB' --- 1192]

Περίδρομος. Νέα διεύθυνσις: Δαδ Κώτσου (Διά Σύλλογον) Αλκαμένους 51, Αθήνας.

[KB' --- 1193]

Ιπτόλυτε, ανταλλάσσωμε Μ. Μ; Δίσις: Δαδ Κώτσου δια Μεταγχολικήν Νεάνιδα, Ακλαμένους 51, Αθήνας.

[KB' --- 1194]

Σέρλοκ Χόλμς, ανταλλάσσωμε Μ. Μυστικά; ΣΦΑΧΤΗΣ

[KB' --- 1195]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΦΩΣ»

Γενομένων νέων άρχαιρειών έξελέγησαν: Πρόεδρος: Φτερωτό Τσαρούχι, Αντιπρόεδρος: Χαλκιδώνιος, Γεν. Γραμματ.: Δεσφιακός Αστήρ, Ταμίας: Δεσφιακός Αηδών, Καλών Τεχνών: Σελινοφώτιστος Βράχος, Σύμβουλοι: Καραμέλα, Βοσποριακή Αύρα.

Φτερωτό Τσαρούχι

Δεσφιακός Αστήρ

[KB' --- 1196]

Αποτελέσματα Διαγωνισμού κάρτ-ποστάλ Συλλόγου Φως: Α' Βραβείο: Μέγας Αγνώστος, Β' Βραβείο: Ματωμένο Αφρόκλαδο, Γ' Βραβείο: Τριανταφυλλένια, (στείλατε Δ)σεις σας). Λοιπούς εύχαριστούμεν. Φτερωτό Τσαρούχι Δεσφιακός Αστήρ.

[KB' --- 1197]

Κερανοβόλε Ιππόδα, δέχομαι εύχαριστώ. Στείλε πρώτος. Μάγισσα

[KB' --- 1197]

ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΑΜΑΤΑ

Α.) Σύλλογον «Ανίκητος», Αθήνας: Θεσμά συλλυπητήρια για τις άλάνθαστες αποκαλύψεις σας. Β.) Σύλλογον ή Ελληνική Αυτοκρατορία, Ένταυθα: Συμμαχούμεν; Απαντήσατε. Γ.) Σύλλογον «Θεαμβρετική Αυτοκρατορία», Θήρας: Συμμαχούμεν; Απαντήσατε. Δ.) Σύλλογον «Μαύρη Μάσκα»: Θέλατε πόλεμόν; Διάρκεια 4 μηνός. Απαντήσατε. Ε.) Διαπλασιόκομον, Πανταχού: Εληνομένην θα σημειώθῃ ότι η συμμετοχή εις διαγωνισμούς μας είναι 50 λεπτός. Σ.) Διαπλασιόπουλα Έλλάδος: Αναγγείλατε στους γνωρίμους πρόσφυγας Διαπλασιόπαιδα, ότι είμεθα υποστηρικταί των. Φροντίσατε. Απαντήσεις δεκταί μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

ΕΜΠΡΟΣΙ ΖΗΤΩ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ

[KB' --- 1199]

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ. Ουδέτεροι και φαγάδες, ψηφίσατε τόν Αρχιμάγειρόν Σας: Πανταχού Παρόντα.

[KB' --- 1200]

Αλογόμυγα, περιμένομεν. Νίτσα, Ιπτόλυτε, δεν άπαντάς; Κόντε Ραπανάκη, Φόν Κολοκυθά, Δόν Καρπουζάκη, έγγραφείτε. Πανταχού Παρών

[KB' --- 1201]

Προκηρύσσω ποιητικό διαγωνισμό με θέμα οποιοδήποτε. Προθεσμία μήνας. Βραβεία δύο. Έλληνικόν Ιδανικόν π.γ. Αθήναις

[KB' --- 1202]

Επαναστάτη, Έναξέρι, έγγραφα. Αφελή Γυμνασιολαί, Άρη, Σκόρπια Φύλλα, Αμάραντε, τιμή μου θα θεωρούσα άν λαβαίνατε μέρος στον διαγωνισμό μου.

Έλληνικόν Ιδανικόν

[KB' --- 1203]

ΚΑΡΑΙΟΙ ΝΩΣΤΗΣ: Παπαμιχάλης Γάιος Γραχός: Παρίσης, Αμαρουλλίς: Ματτά, Νεφέλη: Τυμρίον, Κόπανος: Λαμπρότης Ψυχή: Ραπταρχή, Χιωτικό Τριανταφυλλό: Μπαμπάου. ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ: «ΚΑΠΛΑ» Ένταυθα. Μηπως σίς λώλανε ο Κεράλι; «ΑΠΟΛΛΩΝ». Σπάρτη, αί άλάνθαστοι άνακαλύψεις σας είνε για την κλινική.

ΝΙΚΗΤΗΣ, ΔΡΥΓΚΑ

[KB' --- 1204]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ. Βραβείον Α': Άρατος, Β': Ιαβέρης, Γ': Σπηλιωτής. Έταίρος: Νέδων, Άλκη. ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

[KB' --- 1205]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ» ΔΙΩΡΙΣΘΗΣΑΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΠΑΤΡΩΝ: Φάσμα, ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Γλυκύ Όνειρον, ΚΟΖΑΝΗΣ: Καβούρ, ΣΕΡΡΩΝ: Άρχιτεμπέλης (παρτημα).

[KB' --- 1207]

Διαπλασιόπαιδες! Αποδείξατε τόν πατριωτισμόν σας ψηφίζοντες το ψευδώνυμον:

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

[KB' --- 1208]

ΜΠΟΥΜ!!.. Χλωμό Δειλινό: Είρ. Δουκακη, Χλόη: Χλόη Γραταίου, Μαυρούκα: Δαναη Πατσαλίδου (Κυπρία), Κυπριώτικο Δουλούδι: Άνδρ, Εύθυμιάδης, Αφελ. Κυπριοπούλα: Μαργ. Γεωργιάδου, Βοσκοπούλα του Αίνου: Μαρία Αλιβιζάτου Ιατρού, Μακεδονικόν Ιδεώδες: Κων. Αγγέλου, Μαγεμένη Ρεματιά: Α. Γαλατά Κορμιτζάκη, Νύμφη του Δάσους: Μαίρη Γεωργακοπούλου (12 ετών), Κρυσταλλένια: Όλγα Μπρεδήμα, Καρδιά υπό Πέτραν: Αίτσα (ή Αιμιλία) Δημοπούλου.

Φλόκκος

[KB' --- 1209]

Μύγα, Δράχην, δεν είναι δουλειά σας να άνακατεύετε με τους συλλόγους, ενοχλητικά έντομα!

Σκούπα, Φαράσι

[KB' --- 1210]

Αληθώς, ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, βαρύ το έργον σου, αλλά θά αποδείξης την δύναμιν των ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ. Θά έλκεις και έμε ως υπερσπαστήν. Δόξατε Πυγμάχε, είσαι όλο λόγια.

ΓΑΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

[KB' --- 1211]

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ Σκοπος: Για το Φενοχομείο. Σ ΑΡΧΗΓΟΣ: ΔΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΗΣ, ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: ΔΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΑΚΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΔΟΝ ΠΕΠΟΝΑΚΗΣ.

Δίσις: Αλεξανδραν Ραδοζίτε, Αλεξανδρείας 6, έναντι Χατζημπαχτσε, (διά Δ.Σ.), Θεολογικήν.

[KB' --- 1211a]

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

[KB' --- 1212]

Κατακυλώντας σαν Κολοκυθάκια, Καρπουζάκια και Πεπονάκια στον Διαπλασιόκομο, χαιρετούμε όλους. Και κερνούμε στα μέλη του Συλλόγου Θεογίνης «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» και ιδιαιτέρως στον Πρόεδρο και Αντιπρόεδρό του ΒΕΑΤΡΙΚΑΚΙ! και ΕΠΙΤΑΛΟΦΑΚΙ! από ένα Κολοκυθάκι, Καρπουζάκι και Πεπονάκι! Προσέχετε την... υγεία σας, τά... ψευδώνυμά σας και τά... μυαλά σας. — ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ

[KB' --- 1213]

Ελλάδας Αγκαλιά, θα σε υποστηρίξω. Μιράντα, έσπειλά λάβατε άκόμο; Ιδανισμέ, τόνομά σου;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

[KB' --- 1214]

Αγοροκόμισο, Κρυφή Έλπίδα, Σίς βερκαμε. Να σίς άποκαλύψωμε; Βεατρίκη, Πρόεδρος; Μπαράβο! Φεύγομε από τη Χίο, τώμαδες; Μπερμπαντάκο, πάψε πιά, να μιλήσωμε και μετς. ΑΝΘΕΜΙΣ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

[KB' --- 1215]

Π. Α. Σ. Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν καλλιτεχνικών καρτών. Προθεσμία διμήνου, Βραβεία «Θεία Κωμωδία» και «Ακρίτας». Συμμετογή πενήντάλεπτος. Δίσις: Ιωάν. Κουτσουμπάν, Βούλαρη 99, Πειραιά. ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

[KB' --- 1216]

Τι έπαδες, Γρηαί Εύρωτα, Σπαρτιάτικο Άραπάκι, και μίς φορτώνεσαι; Θέλεις ξύλο στην Εύαγγελίστρια; Αποκάλυψε μας: δεν θέλουμε υποστήριξη. Θέλεις να σου βγάλουμε το σκούφο, έ; — Παρίζέτ, Άρχαίος Σπαρτιάτης Σόρα Δουσάφ.

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α'. Περίοδου (1879-1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οί εξής έπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος και 20ος. Έκαστος τόμος δράχ. 8, ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος δραχ. 8,70 διά το Έσωτερικόν και δραχ. 9,50 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περίοδου (1894-1921) υπάρχουν όλοι οί εκδοθέντες τόμοι, 28 έν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος δρ. 28 και ραμμένος δρ. 30. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δρ. 1, ο άρραφος και δρ. 2,70 ο ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν δρ. 3, — είς άρραφος είς ραμμένος.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΣΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώσουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εϋθύνόμεθα διά την άπώλειαν των φυλλαδίων των.